

A világ botrányhősökként tekintett rájuk.
Ők megszállottan szerették egymást.

PENGÉÉLEN

„Ragyogóan koreografált, aranyérmes produkció,
ami az utolsó oldalig izgalomban tart.”

– *Jodi Picoult, bestsellerszerző*

*fine
selection*

L A Y N E F A R G O

L A Y N E F A R G O

PENGÉÉLEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Katarinának, Tonyának, Suryának
és az összes többi beleváló nőnek, aki megmutatta nekem,
milyen a saját feltételeim szerint győzni.*

Ma van életem legrosszabb napjának tizedik évfordulója.

Több millió idegen emlékeztet rá olyan lelkesen, mintha egyébként el tudnám felejtani. Biztosan láttad a híreket, a magazinborítókat, a bejegyzéseket a közösségi médiában. Lehet, hogy azt tervezed, ma este összekucorodsz a kanapén egy tál pattogatott kukoricával, és ledarálod az alkalom emlékére készült dokumentumfilm-sorozatot. Káröröm és lazulás.

Csak rajta! Jó filmezést! De ne hited el magaddal, hogy megismertél. Mostanra már mindent hallottam: Katarina Shaw egy ribanc, egy díva, nem tud veszíteni, hazug és manipulatív. Hidegvérű csaló, bűnöző. Kurválnak a figyelemért, vagy valódi kurva. Sőt, gyilkos.

Nevezz, aminek akarsz! Engem már nem érdekel. A történetem az enyém, és úgy fogom elmesélni, ahogy annak idején korcsolyáztam: a magam módján, a saját feltételeim szerint.

Meglátjuk, ki nevet a végén.

NARRÁTOR: Mindenki megőrült értük.

Az Államokat képviselő jégtejőncosok, Katarina Shaw és Heath Rocha mosolyogva hajolnak meg őrlőngő rajongóik előtt a 2014-es téli olimpián Szocsiban, Oroszországban.

NARRÁTOR: Aztán botrányhősök lettek.

Shaw-t és Rochát ismét tömeg veszi körül, csakhogyl ezúttal a paparazzik kiáltozzák a nevüket a vakuk villogása és kattogása közepette, ahogy elhagyják a szocsi szállodát. A pár komor arccal nyomakszik át a tömegben, Heath egyik karja Katarina vállán nyugszik.

NARRÁTOR: A vége pedig... tragédiába fulladt.

Kirk Lockwood, az NBC Sports kommentátora élőben jelentkezik a szocsi téli olimpiáról.

– A korcsolyázásról szóló éveim alatt – rázza a fejét ünnepélyesen – még soha nem láttam ilyesmit.

NARRÁTOR: A Katarina Shaw-hoz és Heath Rochához legközelebb állók most először osztják meg a történeteiket, új megvilágításba helyezve a végzetes olimpiai döntő példátlan eseményeit.

Ellis Dean, az egykori jégtejőncos egy nyugat-hollywoodi bárban beszélget egy újságíróval.

ELLIS DEAN: Mindig azzal viccelődtünk, hogyl vagy egymás karjaiban fognak meghalni, vagy pusztal kézzel megölik egymást. Vagyl az egyik, vagyl a másik.

Nicole Bradford műkorcsolyaedző az otthona konyhájában, egy illinois-i külvárosban ad interjút.

NICOLE BRADFORD: Ők voltak a legtehetségesebb korcsolyázók, akikkel valaha dolgoztam, ez nem kérdés. De visszanezve... igen, láttam a közelgő veszély jeleit.

Jane Currer amerikai műkorcsolyabíró egy coloradói korcsolyapályán beszél a kamerához.

JANE CURRER: Honnan tudhattuk volna? Honnan tudhatta volna bárki?

Gyorsan villogó képek sorozata: Katarina és Heath gyerekként együtt korcsolyáznak. Aztán már idősebbek, egy dobogó felső fokán állnak, nyakukban aranyérem lóg. Végül ordítóznak egymással, Katarina sminkje szétfolyt, kezét ütésre készen hátrahúzza.

ELLIS DEAN: Egy dolgot biztosan tudok. Soha többé nem lesz olyan csapat, mint Kat és Heath.

A kép lassan átvált a szocsi korcsolyapályára. Az olimpiai karikákat élénkvörös cseppek pötytyözik.

ELLIS DEAN: És az a helyzet, hogy ez talán jobb is így.

NARRÁTOR: Ez a...

PENGEÉLEN: *Shaw és Rocha története*

I. RÉSZ

A feltörekvők

1. FEJEZET

A mikor elégedett voltam, átadtam neki a kést. Heath feltérdelt, én pedig, miközben őt néztem, elnyújtóztam a meleg folton, amit az ágyon hagyott. Fekete haja megcsillant a holdfényben, ahogy fogait az alsó ajkára nyomva koncentrált, és megejtette az első vágást a penge hegyével. Ő pontosabban csinálta, mint én. Ívelt, kecses vonalakat rajzolt az én barbár kaszabolásom alá.

Shaw & Rocha, ez díszelgett ott, amikor befejezte. Pár nap múlva így szerepel majd a nevünk az első amerikai műkorcsolya-bajnokság eredményjelző tábláján. Így fogják bejelenteni az éremátadó ünnepségen és így fogják beleírni a sportévkönyvekbe. A betűket az ágyam antik rózsafa fejtámlájába véstük bele olyan mélyen, hogy ne lehessen lecsiszolni.

Tizenhat évesek voltunk, és végtelenül biztosak a dolgunkban.

Táskáink már bepakolva várták az országos bajnokságot, jelmezeink és korcsolyáink halomba rendezve álltak a szobám ajtaja előtt. Mindegy, hány évet vártunk, dolgoztunk, készültünk erre a pillanatra, ez az utolsó pár óra kíznásnak hatott. Azonnal el akartam indulni.

Azt kívántam, bár soha ne kellene visszajönnöm.

Heath az éjjeliszekrényemre tette a kést, és visszafészkelte magát mellém, hogy megcsodálhassa a művünket.

– Izgulsz? – suttozta.

Elnéztem mellette, a huzatos ólomüveg ablak mellé felragasztgatott képekre: mind a kedvenc műkorcsolyázóm, Sheila Lin fotói voltak.

Kétszeres olimpiai aranyérmes jég táncbajnok, élő legenda. Sheila a legnagyobb nyomás alatt sem tűnt soha idegesnek.

– Nem – válaszoltam.

Heath elmosolyodott, és felcsúsztatta a kezét a pizsamámként hordott, kinyúlt 1996-os Stars on Ice-pulcsim alatt.

– Hazudsz.

Életemben akkor kerültem a legközelebb Sheila Linhez, amikor jegyet kaptam arra a turnéra, a kakasülőre. Az apám szerzett tőle egy aláírt fényképet is, ami szintén ott volt a falon, a szentélyem többi képe mellett. Olyan nő és sportoló volt, amilyenné én is válni szerettem volna. Nem felnőttem koromban, hanem minél hamarabb.

Sheila még tizenévesen nyerte meg az amerikai bajnoki címet a párjával, Kirk Lockwooddal. Heathtől és tőlem távol állt a győzelem, hiszen még sosem jártunk országos versenyen. Az előző szezonban teljesítettük a kvalifikációs követelményeket, de akkor nem volt módunk elutazni a Salt Lake City-i helyszínre. Ezúttal a bajnokságot szerencsére Clevelandben rendezték, viszonylag közel, és ki tudtuk fizetni a távolsági buszjegyet. Biztos voltam benne, hogy ez a verseny mindent meg fog változtatni a számunkra.

Igazam lett. Csak nem úgy, ahogy hittem.

Heath megpuszilta a vállamat.

– Nos, *én* nem izgulok. Én Katarina Shaw-val korcsolyázom. – Lassan, tisztelettel ejtette ki a nevemet, kiélvezve a hangzását. – És nincs, amire ő ne lenne képes.

A sötétben egymásra bámultunk, olyan közről, hogy egymás lélegzetét szívtuk. Később ez tett bennünket világhírűvé: olyan hosszan nyújtottuk a csók előtti pillanatot, hogy az szinte elviselhetetlen volt, mígnem már minden egyes néző érezte gyorsuló pulzusunkat, és látták a szemünkben a vegytiszta vágyat.

De az a koreográfia része volt. Ez meg igazi.

Heath szája végül találkozott az enyémmel. Puhán, sietség nélkül. Azt hittük, miénk az egész éjszaka.

Mire meghallottuk a lépteket, már túl késő volt.

Nicole Bradford, egy csillogó kardigánt és erős sminket viselő szőke nő ül a konyhaszigetnél, fehér alapon fehér mintás, külvárosi álomkonyhájában.

NICOLE BRADFORD (műkorcsolyaedző): A téli olimpia után mindig van egy roham. Rengeteg lány hiszi azt, hogy sztárságra született. Habár általában *annyira* nem feszülnek bele, mint Katarina Shaw.

Katarinát látjuk családi fotókon kislánként, különböző korcsolyajelmezekben. Az egyiken egy Sheila Linről készült képekkel borított fal előtt áll ugyanabban a pózban, mint Sheila a központi képen.

NICOLE BRADFORD: Katarina az első edzése után kijelentette, hogy híres jégtáncos lesz, mint Sheila Lin. A többi lány azonnal meggyűlölte.

A négyéves Katarina komoly arccal, egyedül korcsolyázik, haja két kócos copfban lóg.

NARRÁTOR: Noha a neve végül a jégtánc szinonimájává vált, Katarina Shaw kezdetben egyéni versenyző volt, mivel nem akadt fiú, akivel párba állhatott volna.

Ellis Dean egy sikkos koktélbár székén ül, kezében martinivel. A negyvenes éveie elején jár, mosolya huncut, frizurája rendezett.

ELLIS DEAN (egykori jégtáncos): A jégtáncolni vágyó fiúk *eltűnően* vannak. A párosban legalább vannak ugrások, és a levegőbe lehet hajítani a szép lányokat, aztán az ágyékuknál kell elkapni őket. Ha az ember szereti az ilyesmit.

NARRÁTOR: A jégtánc talán a legkevésbé megértett műkorcsolya-irányzat.

Archív felvételek az 1976-os innsbrucki téli játékokon versenyző korcsolyázókról. Ez volt az első év, hogy a jégtánc elnyerte az olimpiasport-besorolást.

NARRÁTOR: A társastáncban gyökerező jégtánc a bonyolult lábmunkára és a korcsolyázók szoros együttműködésére koncentrál a többi műfajban szereplő akrobatikus emelések és sportos ugrások helyett.

ELLIS DEAN: Sok női jégtáncos kezdi a bátyjával a korcsolyázást, mert ő az egyetlen srác, akit büntudatkeltéssel rá tud venni erre. Kat Shaw-nak nem volt ilyen lehetősége.

2. FEJEZET

Kívágódott az ajtó, és a szobám megtelt Marlboro-, Jim Beam- és testszag keverékével.

A bátyám, Lee volt az.

Heathszel mindketten felugrottunk. A bátyám nem akarta Heatht a házban látni, pláne a szobámban. Ez azonban csak arra ösztökélt bennünket, hogy egyre kreatívabb módokon juttassuk őt oda. Ha Lee józan volt, ami egyre ritkábban fordult elő, ellenvetéseit sunyi megjegyzésekre szorította, talán egyszer-egyszer a falhoz vágott valamit.

És amikor berúgott? Olyankor teljesen gátlástalanná vált.

– Mi a fenét keres ő itt? – tántorgott át Lee a küszöbön. – Megmondtam...

– Én mondtam meg *neked*, hogy ne gyere be a szobámba!

Korábban mindig bezártam az ajtót, és a zárban hagytam a patinás sárgaréz kulcsot, hogy Lee a kulcslyukon át se tudjon meglesni bennünket. Aztán egyszer berúgta az ajtót, és tönkrement a zár.

– Ez az *én* házam – bökött Lee Heath irányába az ujjával. – Nem látom őt szívesen!

Heath elém lépett, kecsesen, mintha táncolna, és olyan mosolyt öltött az arcára, amiről mindketten tudtuk, hogy csak tovább fogja vele boszszantani Leet.

– Katarina örül, ha itt vagyok – mondta. – És nem csak ő...

Lee előreugrott, karon ragadta Heatht, és a folyosó felé rántotta.

– Hagyd abba! – kiabáltam.

Heath belekapaszkodott az ajtófélfába, körmei a repedésekbe vájtak. Sportolóként sokkal jobb formában volt, Lee viszont több hüvelykkel magasabb és sok-sok fonttal nehezebb volt nála. Egy durva rántás, és Heath kénytelen volt engedni.

– Lee! *Elég* már!

Nem először kívántam, hogy bár lennének a közelben szomszédaink, hogy meghallják a hangzavart, és rendőrt hívnak. Ám a házunk a semmi közepén állt, csupán az őserdő és a Michigan-tó hűvös síkja határolták a birtokot.

Senki sem sietett a segítségünkre.

Utánuk rohantam, megragadtam Lee gallérját, meghúztam zsiros hátját, mindent megtettem, ami csak eszembe jutott, hogy lelassítsam. Oldalba könyökölt, amitől hátraestem.

Heath hősiesen megpróbált Lee lábára taposni, mire Lee a lépcsőkorláthoz vágta. Közel, vészesen közel álltak a lépcső tetejéhez.

Hátborzongató képek villogtak lelki szemeim előtt: Heath a lépcső alján hever, körülötte vértócsa növekszik. Bőrön átszúródott csontok, olyan szilánkosra darálva, hogy Heath soha többé fel sem áll, a korcsolyázásról nem is beszélve.

Talpra kecmeregtem. A szobámba futottam.

Fel sem fogtam, mit csinálok, amíg a kés a bátyám arcának nem szegeződött.

– Ereszd el! – Lee borostás álla felé böktem a pengét. A bátyám lusta vigyorral nézegette. Nem hitte, hogy bántanám.

Heath azonban jobban tudta, mire vagyok képes.

– Katarina! – Heath minél halkabban beszélt, annál reszelősebb lett a hangja, minden szó vége úgy sustorgott, akár a fák ágait borzoló szellő. – Kérlek! Tedd le a kést!

Csak egy kis hámozókés volt a konyha egyik poros fiókjából. A fafaragáshoz elég éles, de annyira nem, hogy valakit komolyan meg lehessen vele csonkítani, esetleg gyilkolni. Mégis szerettem volna fájdalmat okozni Leenek, csak egy kicsit. Csak annyira, hogy egyszer végre megijedjen tőlem.

Heathre néztem, mintha a jégpálya közepén állnánk, a zene kezdete előtt. *Készen állsz?*

Heath összerezsent, és megrázta a fejét. Továbbra is a szemébe nézve erősebben kezdtem szorítani a kést. Láttam, hogy szerinte ez szörnyen rossz ötlet, de azt is, hogy nem jut eszébe jobb.

Heath állta szinte észrevehetetlenül lejjebb ereszkedett. *Készen állok.*

Lee felé rúgtam magam, és végighasítottam a késsel a bicepszét. Dühödten feljajdult... és elengedte Heatht, hogy felém csaphasson. Sikerült elhajolnom az ütés elől, a fegyveremet azonban elejtettem, ahogy elnyomakodtam a bátyám mellett, és ledübörögtem a lépcsőn. Heath kitárta a bejárati ajtót; hideg szélrohamot engedett be, aztán rám várva megállt a küszöb külső oldalán.

Lee szitkokat köpködve botlott le az utolsó lépcsőfokon, és tántorodott az előtérbe. Én a tekintetemet Heathre szegezve csak rohantam tovább. Már majdnem ott voltam.

De Lee ért oda hamarabb. Egyik kezével bevágta az ajtót, és a helyére csapta a reteszt.

A másikkal a nyakamhoz nyomta a kést.

NICOLE BRADFORD: Katarina és Heath a jégpályán ismerkedtek meg, de a fiú nem volt korcsolyázó.

NARRÁTOR: Heath Rocha nevelőszülőknél nőtt fel. Tízéves korára már hat különböző családdal élt együtt.

NICOLE BRADFORD: Nem tudom pontosan, milyen lehetett Heath otthoni élete, úgyhogy nem szeretnék ítélni. Csak annyit mondom, hogy a nevelőszülei nem túlságosan... vettek részt az életében. Először egy jótékonyági szervezet segítségével jutott el a pályára, ami ingyenes sportprogramokat biztosított a helyi gyerekeknek.

A kamera lassan egy jégkhoki-felszerelést viselő fiúk csoportját ábrázoló fényképre közelítve kiemeli a tízéves Heatht. Ő az egyetlen gyerek a képen, akinek nem fehér a bőre.

NICOLE BRADFORD: Heath jégkhokira jelentkezett, és az edzés után gyakran ott maradt a pályán, mintha nem akarna hazamenni. Amikor azt hitte, senki sem látja, a lelátóról figyelte, ahogy Kat korcsolyázik. Egyértelműen belehabarodott. Én aranyosnak gondoltam.

Fénykép a kilencéves Katarináról, ahogy az illinois-i Lake Forest város North Shore jégpályáján gyakorol. Ahogy ráközelítünk, homályos alak tűnik fel mögötte a lelátón: Heath.

NICOLE BRADFORD: Végül összebarátkoztak, és a fiú gyakran ment vele haza vacsorára. Néha még ott is aludt Shaw-éknál. Kat pár hónapon át nem emlegette jégtáncos terveit. Azt hittem, végre túltette magát a dolgon, és készen áll mindent feltenni az egyéni

versenyzésre. Tudnom kellett volna, hogy nem adja fel ilyen könnyen.

Stockfotók a téli Michigan-tó keményre fagyott hullámairól.

NARRÁTOR: Katarina titokban megtanította Heatht korcsolyázni, a Shaw-házhoz közeli tapon.

ELLIS DEAN: Én hétévesen kezdtem korcsolyázni, és már az is túl késő volt. Heath Rocha majdnem *tizenegy* volt.

Jane Currer ül a Colorado Springs-i olimpiai edzőközpont korcsolyapályája mellett. Szigorú arcú, hetvenes éveit taposó nő, élénkvrökre festett, göndör hajjal és ehhez nem illő árnyalatú selyemsállal.

JANE CURRER (Amerikai Műkorcsolya Szövetség): Míg a jégtáncosok valóban később szokták elérni képességeik csúcsát, aki az átlag-életkor fölött kezd bele bármilyen műfajba, az hátrányba kerül. Az alapvető korcsolyatudás szolgál a jövőbeli sikerek alapjául.

NICOLE BRADFORD: Bevallom, nagyon is kételkedtem. Amíg nem láttam őket együtt korcsolyázni.

3. FEJEZET

Nem küzdöttem tovább, ahogy Lee visszavonszolt az emeletre, és behajított a szobámba. Amikor csoszogó léptei elhaltak a folyosón, az ablakhoz rohantam. Heath lent állt a gyepen, mezítláb a deres fűvön. Válla megkönnyebbülten ereszkedett le, amikor meglátott.

Januárhoz képest egészen kellemes volt odakint: nem borította hó a földet, és még a tó sem fagyott be. Lee már ennél sokkal rosszabb időben is kikergette Heatht. Régebben ledobtam neki ezt-azt. Ruhát, ennivalót, tiszta takarót, de Lee rájött, és becsavarozta az ablakot.

Heath intett, aztán megfordult, és az erdő felé indult. Az lehet, hogy Lee már nem tudja rám zárni az ajtót, de én attól még csapdában voltam, amíg eszméletét nem veszti, ami éjjél és hajnalhasadás között bármikor megtörténhetett. Tudtam, hová szokott Heath az ilyen estéken elbújni, és nem kockáztathattam meg, hogy a bátyám azt is tönkreteszi.

Az ablakhoz nyomtam a kezemet, mintha így messziről megérinthetném Heatht, és ott is tartottam, amíg el nem tűnt az akácfák göcsörtös ágain túl. Amikor elhúztam, a tenyerem piros csíkot hagyott az üvegen.

Reméltem, hogy a bátyám még most is vérzik.

Az apánk halála után Lee lett a főnök, pedig csak öt évvel volt idősebb nálam, és magáról is alig tudott gondoskodni. Ő úgy gondolta, Heath rossz hatással van rám. Erős volt, hogy Heath „hatása” miatt aggódott, amikor ő maga minden héten más lányt hozott haza. Már nem is számoltam, hány éjszakát töltöttem a fülemre szorított párnával, próbálva elnyomni a szegény lányok nyilvánvalóan megjátszott orgazmusainak hangját.

A média szereti úgy feltüntetni a Heathszel töltött ifjú éveinket, mint valami mocskos, *Virágok a padláson*-szerű történetet: kettőnket testvéreként neveltek (dehogyl!), és felügyelet nélkül fedezhettük fel egymás iránti ellenállhatatlan szenvedélyünket (bárcsak!).

Az igazság, ha hiszed, ha nem, az, hogy Heath és én tizenhat évesen még mindketten szüzek voltunk. Persze, csókolóztunk, megérintettük egymást, félrehúztuk a ruhánkat, hogy összeérjen a bőrünk. Tudtuk, hogyan érzük el, hogy a másik levegő után kapkodva nyögdecseljen, és reszekessen a gyönyörtől. Tudtam, hogy Heath tovább akar menni. Én is ezt akartam.

Bizonyos szempontból abszurdnak tűnt várni. Végül is, mi már olyan bizalmas kapcsolatban voltunk egymással, amit a több éve együtt élő felnőttek is csak nehezen érthettek meg. Együtt jártunk iskolába, együtt korcsolyáztunk, gyakorlatilag minden ébren töltött percben együtt voltunk, és amikor sikerült kijátszani a bátyámat, együtt is aludtunk.

Ennek ellenére a közelgő országos bajnokság alatt leszünk először valóban egyedül. Technikailag volt egy edzőnk is, habár alig futotta a pénzünkből Nicole-ra. Az apám a végrendeletében mindent egyenlően elfeleztett köztem és Lee között, a birtokot is, de én tizennyolc éves koromig nem férhettem hozzá a vagyonhoz.

Nicole tőle telhetően segített Heathnek és nekem: részmunkaidős állásokat beszélt meg a jégpályán, amikkel finanszírozhattuk a jégen töltött időnket, segített koreografálni, hiszen profit semmiképpen sem vehettünk fel, de nem kérhettük meg, hogy áldozza fel többnapnyi fizetett edzését, hogy ingyen velünk utazzon. Így hát egyedül vágtunk neki, és több éjszakát foglaltunk egy lepukkant motelben, mivel az esemény hivatalos szállása túl drágának bizonyult.

Bármelyik normális tinilány alig várta volna, hogy felügyelet nélkül maradjon. Én azonban nem voltam normális tinilány. Én olimpiai bajnoknak készültem, és ezt semmivel sem akartam veszélyeztetni. Például a bátyám megkéselésével, akármennyire is megérdemli. Vagy hogy hagyom magam felcsinálni, és aztán abortuszra kelljen költenem az edzésre félretett, fogyatkozó pénzünket.

Mindenki azt hiszi, hogy Heath Rocha volt az első szerelmem. Nem ő volt.

Az első szerelmem a műkorcsolyázás volt.

1988 februárjában kezdődött, a Calgaryban megrendezett téli olimpián. Négyéves voltam akkor, és jóval a lefekvési idő után is ébren néztem a jégtánc utolsó estéjét.

Lin és Lockwood párosa utolsóként lépett a jégre. Ahogy a pálya közepén pózolta várták a kűr zenéjének első hangját, a kamera közelíteni kezdett, egyenesen el a testhez simuló jelmez és hátranyalt frizurát viselő Kirk mellett, hogy egyedül Sheila arcára fókuszáljon.

A korábbi fellépők mind úgy néztek ki, mint akik próbálják visszanyelni a szorongásukat, reménykednek, és a hitük szerinti istenhez imádkoznak, hogy a sokévnnyi gyötrelmes munkát olimpiai dicsfénnel jutalmazza.

Sheila Lin viszont nem. A fekete hajában csillogó ékkövek rubinvörösére rúzoszott ajkán gúnyos mosoly játszott. Még a sportról semmit sem tudó gyerekként is biztos voltam benne, hogy győzni fog. Sheila úgy nézett ki, mint aki *már most* győzött. Mintha az arany már a nyakában lógna, és korcsolyája pengéjét határozottan beleszúrná ellenfelei még rángatózó tetemébe.

Nem azért lettem korcsolyázó, mert valami gyerekes álmokép élt bennem arról, ahogy csillogó felsőt viselő, csinos kis bűgőcsigaként pörgök. Azért kezdtem bele, mert *úgy* akartam érezni magam.

Ádáznak. Magabiztosnak. Csillámporral borított harcos istennőnek, aki olyan biztos magában, hogy a pusztá akarateréjével képes valóra váltani az álmait.

A korcsolyázás volt az első szerelmem, a közbeeső évek során azonban ennél sokkal többé vált. Ez volt az egyetlen dolog, amiben jó voltam: a legjobb lehetőségem a túlélésre, a sötét, omladozó házból, a dühöngő bátyám elől való szökésre. És ha elég keményen dolgozom, ha elég jó leszek... egy nap talán olyan sebezhetetlenné válok, mint Sheila Lin.

Az országos bajnokság volt az első lépés, mindennek a kezdete. Hamarosan, mondtam magamnak a szobám ablakán túli árnyak közé bámulva, Heath és én hamarosan kiszabadulunk innen.

És bármi történjék is, együtt leszünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

4. FEJEZET

Mire sikerült kiosonnom a házból, már kelt fel a nap.

Lee arccal lefelé hevert a szalon kanapéján. A kandalló tele volt cigarettacsikkokkal, az italosüvegek után karikák maradtak az eredeti keményfa hajópadlón. Így tölt a bátyám egy csendes estét az otthonában.

Odakint a reggel friss és nyugodt volt, a hullámok halk csobbanásán és a cipőm alatt csikorgó kavicsok hangján kívül némaság honolt. Gyorsabbra vettem a lépteimet, elkocogtam Lee sárpöttyös pick-upja mellett, hogy végigmenjek az ösvényen, amiről tudtam, hogy Heath is ezen haladt a sötétben.

Gyerekkori otthonom Chicago egy távoli külvárosa, ami közelebb esik a wisconsini határhoz, mint a városhoz. A helyiek *Bér*nek keresztelték az *igazán* aprócska magaslát miatt, amit elfoglalt a környező palacsintalapos vidéken. A környék az 1800-as évek vége felé kezdett benépesülni, a tűzvész és a munkáslázadások után; ezek miatt menekültek a leggazdagabb seggfejek a Michigan-tó északi partjának viszonylagos biztonságába Chicago belvárosából. A Shaw család akkor már évtizedek óta itt élt.

A méretes tóparti telket a valahányadik üknagyapám vette még akkor, amikor a környéken nem volt semmi, csak kosz, homok és a víz felett üvöltő szelek miatt kétrét hajló festő tölgyek. Egy generációval utána egy másik Shaw közvetlenül a tó partján épített házat, ezzel jó széles erdősávot hagyva az épület és a jövőbeli kíváncsi szomszédok között.

Maga a ház viszonylag egyszerű: szerény, kőfalú farmház pár gótikus utánérzésű díszítéssel. A telek az igazán nagy érték. Egy-két évtizedenként